

ERDÉSZETI UJSÁG

szak- és társadalmi lap az erdészeti személyzet részére.

Előfizetési árak:

Egész évre	4 frt — kr.
Fél évre	2 frt — kr.
Negyed évre	1 frt — kr.

Előfizetési díjak, hirdetések s bármily írásbeli közlemények a lap szerkesztőségéhez küldendők.

Megjelenik

minden Kedden

Hirdetési díjak:

Egy hasábos garmond sor vagy annak helye 10 kr. Ezen kívül minden hirdetésnél 30 kr. bélyegdíj fizetendő.

Nagyobb s többszörös hirdetményeknél mérsékelt díjak egyezség szerint.

Tisztító tűzben.

Lapunk mult számában megkezdtek volt tárgyalását azoknak az észrevételeknek, melyek az általunk kidolgozott alapszabály tervezetre innen is, onnan is tétettek s már szinte féltünk, hogy ez a nehéz munka tisztán a mi gyöngé vállainkra szakad, midőn egész váratlanul, mintegy az égből lehullva, kaptuk Leszher Alajos tisztelt kartársunk és hívünk hosszú levelét, mely sok olyat ölel fel magába, mire kitérni magunknak egyéb nagy elfoglaltságunk mellett alig lett volna időnk s melyet ebből az okból teljes terjedelmében közlünk abban a biztos tudatban, hogy az nem csak az eszmék tisztázásához, hanem számos eddig még körünkbe belépni vonakodó, kételkedő kartárs gondolkodás módjának megváltoztatásához nagyban fog hozzájárulni. Mindenesetre csak örömmel üdvözölhetjük azt az általános érdeklődést, mely segély és nyugdíj egyesületünk megalkotásának kérdésénél mindenfelől nyilvánul, mert míg egyrészt biztos jele ez annak, hogy az eszme megtestesítése nem csak közszükség, de egyuttal közóhajt is képez, addig másrészt nem hágy fönn kétséget arra nézve, hogy a nehéz munka véghezvitelénél segítő kezek nem fognak hiányozni. Ne csüggedjünk tehát, mert igaz lelkesedéssel és hű kitartással az általunk tervbe vettnél még sokkal nagyobb alkotások is létrehozhatók.

Rövid bevezetésünk után most már áttérhetünk mostani czikkünk fő tárgyára, nevezetesen annak a véleménynek a megvitatására,

melyet a topánfalvai kartársak egy része kifejezést adott s melyet már mult számunkban nagyon figyelemre méltónak jeleztünk.

Tapánfalvai kartársaink véleményükben annak az óhajuknak adnak kifejezést, hogy az alapszabály tervezet 13. § d. pontja oda módosíttassék, hogy az egyesületnek az a tagja, ki szolálatától önként megválí s azt más tisztességes szolgálattal cseréli föl, ne legyen kényszerítve ezért egyuttal az egyesület kebeléből is kilépni, hanem annak továbbra is tagja maradhasson s élvezze jótéteményeit, ha egyébként tagsági kötelezettségeinek mindenben eleget tesz és a becsület és tisztesség útjáról le nem tér.

Minden más testületnél a kérdés fölött egyszerűen napirendre térnénk és nem bocsátkoznánk annak hosszadalmasabb tárgyalásába, nem tehetjük ezt azonban az erdészeti vagy vadászati altiszti személyzetnél, kivált pedig nem ennek annál a részénél, melynek állása mivel sincs biztosítva, hanem legtöbb esetben egyetlen embernek kényétől — kedvétől van függővé téve.

Az államkinestárnál vagy más ehez hasonlatos hatóságoknál szolgálatban állóknál meg van az alkalmazás állandósága s ezek önhibájukon kívül szolgálatukból haláluk napjáig vagy szolgálatképtelenségük bekövetkeztéig el nem bocsáthatók, szóval megélhetésük teljesen biztosítva van, sőt nem csak ez, hanem az ő és családjuk jövője is, a mennyiben szolgálatképtelenségük esetére ők maguk, haláluk esetére pedig családjuk némi nyugdíjban részesülnek. Nekik ezek a jogok törvények és szabályok

által vannak biztosítva s tőlük azok semmi körülmények között becsületes szolgálatteljesítés mellett meg nem vonhatók.

Egészen másként áll a dolog az egyes magán uradalmaknál szolgálatban állóknál, mert ezek legtöbb esetben nem is magának a szolgáltatadónak, hanem csak valamely megbízottjának vannak önkényére bízva s kegyelmének kiszolgáltatva. Az a konvencziós levél — féle, mit fölfogadásuk alkalmával esetleg kezeikbe kapnak, legföllebb azt biztosítja nekik, hogy időközben vagy bármikor bekövetkező elbocsátásuk esetén egy negyedévre járó illetményeiket kikapják s azután — fel is út, le is út, vehetik kezünke a vándorbotnak kiszemelt és kivágott somfa darabot s köthetik hátukra és családjuk hátára a csekélyeczókmókot tartalmazó hatuukat és vehetik nyakukba a nagy világot, mert nincs olyan paragrafus az összes törvénykönyvekben, mely őket jogaikba visszahelyezné.

Pedig az ilyen hirtelen elbocsátásra nagyon könnyen rá lehet szolgálni. A legjobb igyekezet, a legodaadóbb buzgóság a szolgálatban gyakran nem ér annyit, mint egy kis alakoskodás, egy kis hizelgés és az, ki az utóbbi nem igen szép tulajdonságokban bővölködik, vajmi könnyen kiszorítja helyéből az előbbeniekben buzgólkodókat.

Ilyen viszonyok mellett alig lehet csodálkozni azon, hogy uradalmaknál alkalmazott erdészeti altisztek gyakran elég szép javadalmazással díjazott állásukat készséggel elhagyják és a kincstárnál szerényebb jövedelmű szolgálatot keresnek maguknak.

Az országos erdészeti altiszti egyesületnek tehát akkor, midőn még csak megalakulni szándékozik, már előre számot kell vetnie leendő tagjainak különféle szolgálati és életviszonyaival s alapszabályait úgy megalkotni, hogy ezek intézkedései által lehetőleg minden érdek kielégítettessék.

Tulajdonképen az ellen, hogy valaki — ha már egyszer tagja az egyesületnek — abban az esetben is, midőn akár önszántából, akár pedig — kivéve a megalázó okokat — kivüle álló befolyások következtében akár rövidebb, akár pedig huzamosabb vagy örök időre is pályát cserélni kénytelen, az egyesület kötele-

kében továbbra is bent maradjon, kifogást tenni és azt eléggé meg is okolni alig lehet s így a magunk részéről nem kívánunk kifogást tenni az ellen, hogy az alapszabályok vonatkozó szakasza oda módosítottassék, hogy mindenki, ki az egyesület rendes tagjainak sorába már egyszer felvétetett, tagnak minden életviszonyok és körülmények közt megmaradjon mindaddig, míg bármily életpályán kenyerét becsülettel keresi s nem róható föl bűnéül olyan megbecstelenítő cselekedet, mely őt a tiszta erkölcs ösvényén járó embertársainak becsülésétől és tiszteletétől megfosztaná.

Az illetén módosítást még egyéb ok is ajánlja, nevezetesen az, hogy abban az esetben ha mereven ragaszkodnánk ahoz a föltételhez, hogy az egyesületnek csak az és eddig lehet tagja, ki és a míg az erdészeti vagy vadászati pályán működik, nagyon sokan azok közül, kiknek ez az állásuk teljes mértékben biztosítva nincs, hanem a pálya változtatás kényszerének szinte minden perczen kitéve vannak, elkedvetlenednének s idegenkednének az egyesületbe való belépéstől, mi által már elejével százait, idővel pedig talán ezreit veszítenők el a tagoknak, míg ellenben a módosítás elfogadásával alig veszünk valamit, mert bizonyosra vehetjük, hogy a pályát cserélők százaléka soha sem fog valami nagyra emelkedni.

Az egyesület jövőjét a jó alap letétel biztosítja, már pedig hogy ezt megvethessük, arra első sorban mentül nagyobb tömege az alapítóknak szükséges, mert minél hatalmasabb a tömeg, annál nagyobb vonzó erőt gyakorol az egyes részekre.

Figyelemmel kell lennünk főképen arra a körülményre, hogy az erdészeti és vadászati személyzetnek túlnyomóan nagy részét éppen azok képezik, kiknek ezek a sorok szentelve voltak s mi bizton reméljük, hogy ezeknek soraiból fog egyesületünk leendő tagjainak is legnagyobb része kikerülni s annak nem is remélt nagyságát és fölvirágzását előmozdítani. Erre vallanak a már eddig is tapasztalt jelek s bizonyítják ezt nem csak a hozzánk beérkező levelek, de az aláírva beküldött belépő nyilatkozatok is. —

LEVELEZÉS.

Német-Palánka 1899 április 11.

Segély- és nyugdíj egyesületünk alapítása érdekében lapunkban eddig megjelent cikkeket és levelezéseket figyelemmel kísérve, azok alapján a következőket vagyok bátor megjegyezni.

Az alapszabályok tervezetét — mivel azok egy már fennálló hason természetű egyesület alapszabályai alapján készültek, egészen véve megfelelőeknek tartom. Szükségesnek tartok ugyan valamelyes a mi viszonyainkhoz mért módosításokat, ezeknek megvitatását azonban a gyűlésre akarom hagyni és itt csak az egyesek által fklhozottakra reflektálva teszek némely észrevételt.

Flóra Károly kartársunknak lapunk 21. számában közzétett azt az óhaját, hogy a teljes nyugdíj 30 évi befizetés után mindenkinek tekintet nélkül arra, hogy szolgálatképes-e vagy nem, fizetessék, továbbá hogy annak minimuma 600, maximuma pedig 1000 korona legyen, nem helyeslem, mer a teljes nyugdíj csak egy összegben állapítható meg bizonyos meghatározott tagsági idő mellett. A megállapított maximális idő előtt nyugdíjba menők természetesen csak kisebb nyugdíjat kaphatnak. Itt az alapszabály tervezet 18 §-át tartom megfelelőnek. Az pedig, hogy valaki 30 évi tagsági idő után nyugdíjat még abban az esetben is kapjon, ha még mindig szolgálatban áll, véleményem szerint már csak azért sem lehetséges, mert ez az egylet hivatásával ellentétes, mivel a nyugdíj csak munkaképtelen, tehát szolgálatra nem alkalmas egyének részére szükséges, kik a maguk és családjuk megélhetésére megkivántakat megkeresni nem bírják, nem pedig a munkabíró egyének részére.

Egyébiránt ne vitatkozzunk most e felett, hanem hagyjuk a kérdés megoldását a közgyűlésre. A fő dolog az, hogy az egylet megalakuljon; majd ha idővel annak vagyoni körülményei meg fogják engedni, az alapszabályokat mindig fog lehetni úgy módosítani, a mint az a tagokra nézve előnyösebb. Maradjunk meg egyelőre a mostani tervezet mellett.

Azt, hogy a korosabb kartársak is bevonassanak az egyesület kebelébe, már maga a méltányosság is megkívánja, de azoknak felvétele az alapszabály tervezet 9 §-a lehetővé is teszi, azt azonban, hogy az ilyenek kétszeres vagy háromszoros díjat fizessenek, ismét nem helyeslem, már csak azért sem, mert ez a kezelést nagy mértékben megnehezítené.

A mi Machai Pál kartársunk abbéli véleményét illeti, hogy számosan lesznek vagy vannak olyanok, kik előnyösebbnek tartják évi 10 forintjukat takarékpénztárban elhelyezni s ez által idővel kisebb-nagyobb tőkét gyűjteni, azt magam is hiszem, de az ilyenek vegyék tekintetbe azt, hogy arra az esetre, ha például 30 éven át évenként 10 forintot elhelyeznek is a taka-

rekpénztárban, még mindig nem hoznak össze olyan tőkét, melynek kamataiból gond nélkül megélhetnének, ha pedig magát a tőkét megkezdik és egy részt évente abból is fogyasztanak, könnyen oda juthatnak, hogy akkorra, midőn arra legnagyobb szükségük lenne, sem tőkéjük, sem kamatjuk nem lesz, mert a nehezen összekuporgatott tőkét felemészítik; azok pedig, kik csak 10—15 évig takarékoskodnak, olyan csekély tőkét fognak csak gyűjteni, mely a megélhetést bár egy-két évre is biztosítaná. Ezzel ellenkezőleg ha évi 10 forintjukat a nyugdíj egyesületbe fizetik, ez nekik 30 év múlva, sőt hamarabb is olyan évi nyugdíjat biztosít részükre, mely mellett haláluk napjáig tiszteségesen megélhetnek.

Eltekintve azonban ettől, a nyugdíjegyületnek még más sokkal fontosabb előnyei is vannak a takarékpénztárban gyűjtött tőke felett.

Tekintetbe kell vennünk először azt, hogy nagyon kevesen vannak köztünk abban a szerencsés helyzetben, hogy évenként a takarékpénztárba bár csak 10 forintot is elhelyezhessünk, mivel az ilyen intézeteknél a legkisebb betét rendszerint 5 frt. és nem 75 krajczár, mint az egyesületünkönél tervezve van, már pedig ilyen nagyobb összeget folytonos kiadásaink mellett csak ritkán nélkülözhetünk egyszerre s a takarékpénztárral szemben, mely mire sem kötelez, szívesen halogatjuk a betevést egyik hónapról a másikra abban a reményben, hogy akkor majd jobban tellik, míg egyszer csak azon vesszük magunkat észre, hogy ime elmúlt az egész év is a nélkül, hogy valamit megtakarítottunk volna.

Igaz ugyan, hogy a postatakarékpénztárba és a már majd minden községben létező takaré- és hitel szövetkezetbe csekélyebb összegeket is el lehet helyezni, de hiszen ezekkel is úgy vagyunk, hogy csak akkor vesszük oda filléreinket, ha könnyen nélkülözhetjük s ez az eset vajmi ritkán fordul elő nálunk, mert hiszen a betét ezeknél sem kötelező.

Tegyük fel egyébként azt, hogy valóban takarékoskodtunk s elhelyeztünk már magunknak némi tőkét, vajjon ha olyan helyzetbe jutunk, hogy pénzre van szükségünk, miután elhelyezett tőkénkhez könnyen hozzá férhetünk, vajjon ellenállhatunk-e a csábításnak, hogy abból segítsünk magunkon, abban a biztos reményben, hogy hiszen a hiányt legközelebb pótolni fogjuk? Bizonyára nem s a megcsontult tőkét ilyen esetben csak ritkán fogjuk újra kiegészíteni.

Valamivel jobb a pénz gyűjtésére a takaré- és segély szövetkezet, mert itt a heti vagy havi befizetések kötelezők, de ezt az apránként gyűjtött tőkét 4—5 év múlva kikapjuk s ezt ritkán fordítjuk újabb befektetésre, sőt gyakran tudatában annak, hogy legközelebb pénzhez fogunk jutni, ennek reményében már előre költekezünk vagy a szövetkezettől kölcsönt veszünk fel s a végleszámolásnál alig kapunk ki pár forintot.

Igy múlik el egyik év a másik után s egyszerre csak azon vesszük észre magunkat, hogy megöregedtünk

s még mindig nem takarítottunk meg semmit.

Arról sem szabad még megfedelkezünk, hogy nagyobb betegség vagy halálozás esetén is mindig a takarékpénztárba helyezett tőkénkhez kell folyamodnunk, mi akkor, ha saját egyesületünk kötelékében vagyunk, szintén elmaradhat, mert ilyen esetekben, de sőt véletlen szerencsétlenségek vagy elemi csapások alkalmával ennek támogatására bizton számíthatunk.

Ezeknél a takarékoskodási módoknál tehát sokkal előnyösebb a nyugdíj egyesület, melybe alig érezhető csekély havi részleteket fizethetünk s míg ezek a befizetések kötelezők, addig az az előnyük is van, hogy soha vissza és ki nem vehetők s így hivatva vannak öreg napjainkra ha nem is teljes jólétet, de legalább megélhetést biztosítani.

Az ilyen kételkedőket tehát fel kell világosítanunk s megértetni velük a nyugdíj egyesület előnyeit minden egyéb takarékoskodási mód fölött.

Biró Sándor kartársunk abbéli véleményéhez, hogy a nyugdíjképesség csak 10 évi tagság után álljon be, nem járulok, mert ez is sokakat, kivált a korosabbak közül, visszariasztana az együletbe való belépéstől, hanem fentartandónak tartom az 5 évi ciklust.

Különben nem is az a célja az együletnek, hogy rövid idő alatt feletten nagy nagy tőkét gyűjtsön, melykamatai az esedékes nyugdíjakat fedezzék, hanem hogy az összes bevételekből, tehát a tőke kamatjából, tagdíjakból s esetleg más bevételeiből fedeztessenek azok, eltekintve attól a bizonyos résztől, mely hivatva lenne évről évre az alaptőkét gyarapítani.

Azt, hogy a 40 éves életkort túlhaladtak csak az egyület megalakítását követő első két hónapban legyenek tagokul felvehetők, szintén nem helyeslem, mivel kartársainknak nagy része, kik a községekől távol laknak s gyakran hónapok kellenek, míg egy-egy hír eljut hozzájuk, ez által meg lenne fosztva a belépés lehetőségétől, mindazonáltal a tervezet 9 §-ában javasolt két év helyett egy évi határidőt ajánlok.

Most még a gyűlésre vonatkozólag bátorodom a következőket megjegyezni:

Miután tanácskozni csak úgy lehet, ha az zavar-talanul történhetik, azért mindenképp szükséges, hogy erre a célra egy külön helyiség álljon rendelkezésre és ne kelljen azt — mint 1895-ben történt — egy nyilvános helyiségben megtartani, hol azután több volt a vendég, mint mi tanácskozók. Erre a célra talán valamely iskolatermet vagy egyesületi helyiséget lehetne megkapni.

A lakásokat illetőleg nagyon célszerű lesz előre kiszemelni és azokról gondoskodni, mert így sokkal olcsóbban lesznek megkaphatók, ha mindnyájan egy vendéglőbe szállunk s ott már azok előre megrendelve és kialkudva lesznek, mint ha mindenki más-más szállodába megy lakni. Erre a célra ajánlom a murányi utcában levő Stefánia szállót, hol igen tiszta és aránylag olcsó szobák kaphatók.

A társas ebédektől azonban tartózkodjunk; hogy miért, azt azok, kik a 95-iki gyűlésen részt vettek, megmondhatják.

Pál János tiszelt kartársunknak lapunk 25-ik számában megjelent az az ajánlata, hogy minden belépő tag 1 frt 50 krral járuljon a gyűlési költségekhez, szerény véleményem szerint ügyünknek nem csak előnyére nem lenne, hanem határozottan hátrányára, mert ha ilyen követelésekkel állunk elő, akkor a már megtért bizalmatlankodókat újból elriasztanók, a még meg nem térteknek ügyünk részére való megnyerését fölötté megnehezítenők, mivel ebből azt következtetnék, hogy az egész mozgalom csak arra a célra szolgál, hogy egyeseket pénzhez juttasson.

De erre szükség sincsen, mert ennek legegyszerűbb módja és utja az, hogy erdőhatóságokként vagy erdőgondnokságokként 1—2 egyén küldessék fel, kiknek költségeit a többiek együttesen viselik, mivel ezek az utazást az ő érdekükben teszik.

A mi pedig szerkesztő úrnak a költségeit illeti, azokat úgy vélem megtéríthetni, hogy azokhoz az összes erdőhatóságok, illetve erdőgondnokságok és altisztjei és egyáltalán mindazok, kik a mozgalomhoz csatlakoznak, tehetségükhöz képest hozzájárulnak s ha minden hatóságtól vagy gondnokságtól csak 2—4 frt esetleg több is begyűl, a szerint, a mint ott többen vagy kevesebben vannak nem hiszem, hogy bárki is kivonná magát lévén az összeg oly csekély fejenként, hogy az szót sem érdemel, azt pedig, hogy a szerkesztő ur az összes költségeket sajátjából nem fedezheti, mindenki be fogja látni.

Egyébként határozzanak ebben a tekintetben az egyes kerületbeliek saját belátásuk szerint, csak a gyűlésen megbízásból megjelenők és a szerkesztő ur költségei fedezve legyenek és azok senkit tulságosan meg ne terheljenek, mert ez sokat elriasztana, lévén bár a fizetés nagyon szép tulajdonság, de senki előtt sem kedves.

Leszher Alajos.

Alsó-Pere 1899 április 12.

Örömmel értesülök kedvelt lapunkból arról, hogy az erdészeti altiszt nyugdíj és segély egyesület eszméje mind nagyobb körben hódít s mostani hullámvéréséből bizton lehet következtetni arra, hogy immár megvalósításához közeledik. Áldja meg az Isten buzgó vezérünket, ki már évek sora óta fáradozik ennek megvalósításán; valóban nagy hálával is kell eltelve lennie irányában az erdészeti altiszt személynének, mert ha az egyesület megalakul, biztosítva érezheti magát minden egyes tagja öreg napjaira s nem lesz senkinek a könyörületességére ráutalva, mit különben alig kerülhetne el, mert bizon köztünk fehér holló számba megy az olyan, ki a javadalmazásából annyit tehetne félre, a mennyi részére gondtalan életet biztosítana.

A pünkösdi gyűlésen különböző okok miatt leg-

nagyobb sajnálatomra nem vehetek részt s csak a távolból fogom kérni Isten áldását a megjelenők működésére, az egyesületnek azonban hű és buzgó tagja óhajtok lenni s uradalmunkból még más két társam is be fog lépni; idővel bizonyára a többiek is követni fogják példánkat.

Az év végeig járó előfizetési díjat, valamint az egy korona hozzájárulási költséget egyidejűleg küldöm.

Martinkovics János
grófi urad. erdőőr.

Vörösmart 1899 április 9.

A napokban volt alkalmam beszélni szeretett főnökömmel s ekkor első dolgom volt elmondani neki hogy miben fáradozunk. Főnököm mozgalmunkat nagyon helyeselte s azonnal meg is adta a szabadságot a gyűlésre való utazáshoz s így ott mindenesetre meg fogok jelenni. Ez alkalommal felkérem a gyűlésen megjelenendő összes tisztelt kartársakat, szíveskedjenek lapunk útján közölni, hogy nem szándékoznak-e kedves életpárjukat is fölvenni a gyűlés idején, hogy így ezeknek is legyen alkalmuk a főváros szépségeiben gyönyörködhetni; ha ilyenek többen akadnának, magam is szívesen sorakoznám hozzájuk.

Társaim közt már régóta teljesítem az ébresztő óra dolgát, ébresztgetem, buzdítgatom őket s nem is hiába, mert eddig már hatot sikerült az ügynek megnyernem s ha a többi még huzódik is, de a szikra már ott van a szívükben s reménylem, hogy az csakhamar lángra fog lobbanni s támad belőle nagy tűz, mint a hogy kicsiny patakokból lesznek a nagy folyók. Kérek részemre egyelőre 6 nyilatkozatot küldeni, hogy azokat a megnyertek által kitöltessem.

Itt közlöm még Ő fensége Frigyes főherczeg úr béklyei uradalmához tartozó erdőgondnokságok székhelyeit s észszerűnek vélném, ha szerkesztő úr a lapból mutatványszámokat s felhívásokat küldene hozzájuk, hogy ezek révén buzdítólag hathassanak személyeikre.

Tóth Ferencz
főgi erdőőr.

Páty 1899 április 11.

Alulírott mint szerény községi erdőőr nem voltam eddig abban a szerencsés helyzetben, hogy becses lapjának önálló pártolója lettem volna, hanem egy alapítványi kollégámtól kaptam, természetesen nem csak úgy, mint sokan teszik, hogy „hadd lám,“ hanem magam is hozzájárultam az előfizetési díjhoz, jövőre azonban reménylem, hogy egyedül is meg fogom rendelhetni. Igaz, hogy fizetésem nagyon szerény s alig elengedő családom eltartására, meg a községtől is távol lakván, a lapot csak késedelmesen kaphatom kézhez, de hát tudnunk kell áldozatot is hozni.

Lapunk lelkes szavai még a holtakat is fölelevenítik, mint azt az én példám is mutatja, sajnos azonban, hogy kivált a községi erdőőrök közt még nagyon sokan vannak mély álomba merülve s nehezen

akarnak ébredni, azt hiszem azonban, hogy ezeknél is nem annyira az akarat, mint inkább a tehetség, a mód hiányzik

A mi a megalakítandó nyugdíj és segély egyesület leendő tagsági díjait illeti, azokat a magam részéről nem sokallom, de sőt bár mily nehezemre essék is, kijelentem, hogy ha az együletünk szerencsésen megalakul, az első öt évre járó 50 frt tagsági díjat két év alatt lefizetem, hogy így tőkénk mielőbb gyarapodjék, annyival inkább sokallom azonban azt a nagy fáradsággal járó munkát, melyet a szerkesztő úr a mi érdekünkben végez s melyért mindnyájunk háláját és köszönetét méltán megérdemli.

A pünkösdi ünnepeken megtartandó gyűlésen Budapesten okvetlenül meg fogok jelenni, addig is Isten velünk!

Lukács Sándor
erdőőr.



Az országos gyűlésen résztveendők névsora.

49. Rozsán József Borsod-Harsány
50. Biró István P. Szt. Márton
51. Harovnik János Szob
52. Bögözy Gyárfás Miskolcz-Csaba
53. Csizmarovits András Podolin
54. Polecz József Rác-Töttös
55. Végh Kálmán Cserpatak
56. Csáky Bálint Szászberék
57. Lukács Sándor Páty
58. Bálint Lajos Terpes
59. Horváth József Szászsebes (Bisztra)

Lassan bár, de folyton szaporodik a jelentkezők száma s miután eddig még több helyről csak jelezve, de megnevezve nem lettek a kiküldöttek s így neveiket nem is közölhetjük, biztosra vehetjük, hogy a nagy napon, mely hivatva lesz az erdészeti altiszti testület életében forduló pontot képezni, a megjelenők száma a százat el fogja érni. Ha már most számításba vesszük, hogy egy—egy megjelenő átlag csak 10 társa nevében és megbízásából vesz részt a gyűlésen, nyilvánvaló, hogy ott legalább ezer ember véleménye és akarata fog megnyilatkozni. A további jelentkezőket kérjük, hogy elhatározásukkal ne késedelmeskedjenek, mert az idő drága s félni lehet, hogy a dolog körünkre ég.

Lapunk szerkesztője az előkészületeket megteendő ezen a héten utazik Budapestre s igyekezni fog nem csak megfelelő tanácskozási helyről, de olcsó lakásról is gondoskodni, kivált pedig néhány vezér egyéniséggel érintkezésbe lépni s őket ügyünknek megnyerni.

„Virrasszatok és imádkozzatok, mert az idő elközelgett,“ mondta az Üdvözítő tanítványainak s a tanítványok — elaludtak. Mi is az ő szavait hangoztatjuk és reméljük, hogy a mi buzgó apostolaink nem fognak elaludni, hanem tevékenységünk az idő közeledtével csak fokozódni fog.

A belépésre szóló nyilatkozatok csak gyéren

érkeznek be, mert nyilván sokan félreértik azok célját s azt hiszik, hogy valami bizonytalanra kötik le magukat.

Minden félremagyarázást elkerülendő ismételtén kijelentjük, hogy azoknak a nyilatkozatoknak a hatálya csak az alapszabályok megerősítése, illetve az egyesület megalakulásával lép életbe s ha egyesületünk megalapítása bármily körülmények miatt hajótörést szenvedne, az aláírók semmire sem kötelezik, hanem célunk velük csak az, hogy már az előzetes gyűlésen lássuk, hányan lesznek azok, a kikre a jövőben bizton számíthatunk. Szükséges ennél fogva, hogy a kérdéses nyilatkozatok lehetőleg még e hó folyamán, azonban legkésőbb a jövő hó közepéig hozzánk beérkezzenek.

Különfelek.

Munkások halála. A felső-gallai bányászatnál robbantás közben hat munkás meghalt. A szerencsétlenség után mindjárt a munkások megmentésére siettek ugyan, de már késő volt, mert csak a holttesteket találták meg.

A nagy átváltozó. Gyürky Ödön színházi szabó évekig tartó fáradtsággal és ritka leleményességgel olyan felöltőt készített, a mely egy szempillantás alatt átváltozik öt különböző ruhává. A találmány nagyon érdekelte a rendőrséget és a belügyminisztériumot, mert a varázslatos ruhadarab kitűnő szolgálatot tehet a detektíveknek. A belügyminisztérium fölszólította a szerencsés szabót, mutatná be találmányát a szakférfiaknak. Az érdekes bemutató minap volt a belügyminisztériumban Sélley Sándor, Stesser főzsef, Szabó László miniszteri tanácsosok és Garba Gyula segédhivatali főigazgató előtt. Gyürky Ödön minden csomag nélkül jelent meg a bizottság előtt.

— Nos, miért nem hozta el a találmányát? kérdezték tőle.

— Itt van.

— Hol?

— Rajtam.

Elegáns barna felöltő volt a szabón. Megnyomott rajta egy gombot, átváltozott a föltaláló katonatiszti-szolgárává. Még jól meg sem nézhették, már lengyel zsidó állott előttük, rögtön utána egy gyári munkás s végül egy polgárember. Mindezt az átváltozást egyetlen barna felöltő okozta.

A bizottság gratulált Gyürkynek, a ki biztató ígérványozott rettel a minisztériumból. Megérdemelné, hogy kellő állami támogatásban részesüljön, mert találmánya igen jól hasznosítható a detektívosztályban.

Megégett halott. Nagyváradon tűz keletkezett egy halottas szobában és mire a tüzet észrevették, a ravatalon fekvő halott összeégett. Juricskai Edéné előkelő uriasszony minap meghalt és ravatalon feküdt. Az éjszaka a halott leánya virrasztott a ravatal mellett. A lány, kit a kiállott izgalom egészen összetört és kifárasztott, elaludt a ravatal mellett. E közben feldúlt a kandeláber és a gyertya lángjától meggyulladt a ravatal. Csakhamar a szoba is égni kezdett. A házbeliiek csakhamar összehúzóztak és elejét vették a nagyobb veszedelemnek. Az egyik lakó a lángok közül kiragadta a halottat, de ekkor már a haja egészen leégett és a feje is összeégett.

Vérvád Csehországban. Német-Bródból táviratozzák: Pozna mellett egy erdőben Nagyszombaton ismeretlenül megcsönkítva találták Iruza Ágnes 19 éves varronő holttestét. A leánynak a múlt hónap 27-dike óta nyoma veszett. A gyilkos kinyomozására megindított vizsgálat mindezideig eredménytelen volt, ellenben Polnán és környékén alattomos bujtogatók azt kezdték híresztelni, hogy zsidók ölték meg a lányt. Ennek következtében komoly forrongás mutatkozott a lakosság körében, úgy hogy a német-bródi kerületi főnök tíz csendőrt küldött Polnára és nagyszabású intézkedéseket tett a kihágások megakadályozására. A községet is figyelmeztették, hogy tartsa fenn a rendet és nyugalmat. A gyilkossággal Hülsner zsidó vargát gyanúsítják, a kit le is tartóztattak.

A Rajna titka. Mannheimból táviratozzák: Ez előtt néhány hónappal följelentettek a rendőrségnél egy asszonyt, a ki újdonszülött gyermekét a Rajnába vetette. A rendőrség megindította a vizsgálatot és a Ludwigs-hafentől egészen a német-alföldi határig fekvő összes rajnamenti községek hatóságait fölszólította, hogy kutassák vajjon 1896 óta kihalásztak-e a Rajnából olyan gyermek-holttestet, melynek azonosságát nem tudták megállapítani. A nyomozás eredménye valóban megdöbbentő volt. A hatóságok válaszaiból kitűnt ugyanis, hogy 1896 óta az említett helységekben harminckét gyermek-holttestet fogtak ki a Rajnából, melyeknek azonosságát nem tudták megállapítani.

Gyilkos suhancz. Kérnyáján két fiatal suhancz, névszerint Müller Ferencz 11 éves és Ritter József 14 éves az utcán valami felett összeszólalkozott, amiből csakhamar verekedés támadt. Midőn a viaskodásnak vége szakadt, a 11 éves Müller Ferencz hazaszaladt és egy konyhakéssel felfegyverkezve várta verekedő ellenfelét. Amint aztán Ritter gyanútlanul haza felé ment, leshelyéből neki rohant és kését mellébe döfte. A szerencsétlen fiú rövid idő múlva kiszenvedett. A gyilkos suhanczot a csendőrség le-tartóztatta.

Az utolsó csók. A halasi gimnázium V. osztályu tanulója, Andor Sándor, a husvétii szünidőt Sztanisicson nővérénél, Tóth Antalnénál töltötte. Egy délután vadászni akart menni, már el is készült a vadászatra, fegyverét vállára vetve, bement nővérehez, ki ágyban fekvő beteg volt, hogy elbucsuazzék tőle. Midőn lehajolt nővérehez, hogy megcsókolja, fegyvere elsült és a beteg nővér fejébe furódott a golyó, mely rögtön halálát okozta.

Tragédia a sineken. Borzalmas módon vetett véget fiatal életének Eperjesen egy leány, a kiről még most sem tudják, kicsoda. Reggel hét órakor indult el a gyorsvonat Eperjesről. Már meglehetősen sebességgel haladt az első hidnál, mikor egyszerre a hid alól egy fiatal leány ugrott elé, lefeküdt a sinek mellé és fejét ráfek-tette az egyik sinre, néhány lépésnyire a közelgő lo-ko-motiv előtt. A gépész látta, de már késő volt minden, a gyorsvonat kerekei összuzták a boldogtalan leány fejét. Ekkor sikerült csak megállítani a vonatot. A sinek mellett összeroncsolva ott feküdt az öngyilkos leány, a kiről senki sem tudja, kicsoda és mi vitte rá szörnyű tetteire.

A böjtölés. Érdekes adatokat gyűjtött össze egy angol orvos arról, mily soká bírja ki az ember és némely állat szervezete a böjtölést. A normális ember husz napig áll ellen az éhségnek, hivatásos böjtölők harminc-negyven napig meg vannak étel nélkül. A ló huszonöt napig él meg evés nélkül, föltéve, hogy vizet adnak neki; tizenhét napig kibírja ital nélkül, de már öt nap alatt elpusztul,

ha ennivalót kap, a mennyit csak akar, de vizet nem. A macska tizenöt-husz napig bírja ki, ha vizet kap. A kutyákról ismeretes, hogy harminc napig is élnek evés nélkül, de ha nincs vizük, már husz nap múlva megdöglenek. A tengerinyul tizennégy, a galamb tiz, a veréb csak hat napig lehet evés nélkül. A bőjtölésben a rekordot a varangyos-békák érték el: két-három évig élteb mindennemű táplálék nélkül.

Bikaviadalok Spanyolországban. Madridból írják: Már jóval husvét előtt megkezdődtek Spanyolországban a bikaviadalok Barcelonában. március 12-én hat bika és tizenegy ló, Madridban pedig március 25-én hat bika és kilenc ló adta ki párját a küzdőtéren. A múlt hónapban a bécsi állatkert igazgatóságától egy him és egy nőtény oroszánt vett meg egy francia állatszeliidítő a valenciai bikaviadal számára. A harc oroszán és bika közt eldöntetlen maradt, de másnap az egyik oroszán, a him, sebeiben kimult. A másikat gazdája nem bocsátotta többé a cirkusz porondjára, hanem magával vitte Lyonba.

Hol van a legszebb idő? Egy tudományos folyóirat érdekes összeállítást közöl arra nézve, hogy Európa melyik részén van a legtöbb derült, napsugaras nap, és hol esik a legtöbb eső. Ez összeállítás szerint az elsőség Spanyolországot illeti. A hol egy esztendőben 3000 órán át süt a nap. A sokszor megénekelt sötétkek itáliai égbolt már csak 2300 órán át mutatkozik egy esztendőben. Közép-Európában 1600—1800 óráig süt a nap egy évben, míg a legmostohább sorsban Anglia részesül, a hol a napsugaras órák száma csak 1400, vagyis nem egészen féltannyi, mint Spanyolországban. Anglia különben egyersmind legesősebb vidéke Európának. Skócia fősíkján egy évben 8890 milliméter eső esik, magában Londonban 178 esős nap van egy esztendőben. Németország legesősebb vidék Elzász-Lotharingia, a hol az évi esőmennyiség 1360 milliméter. Olaszországban Milanó van első helyen 966 milliméterrel, Svájcban a Szent-Bernát vidéke 2564 milliméterrel. A párisban lehullott eső évig átlaga 579 milim.

Hogyan kell inni a hegyek közt. Fárasztó hegyi kirándulásokon, vagy vadászaton sohasem kell möhön, gyorsan inni; uralkodj magadon és szürcsöldt lassan, korryokint a hideg italt és meglátod, a fele vizmenynyiség is oltani fogja szomjad. Ha igen möhon iszol, ok nélkül töltöd meg gyomrodat és ha épen nem jó az a forrásviz, nagyon megárthat. Kisértsd meg ilyen módon szomjadat oltani, meglásd, hálás leszel tanácsomért.

A zsebkendő eredete. A krónikások csak nem tudnak megegyezni afelett, hogy mikor keletkezett a zsebkendő divatja. Nemrégiben ebben a nagyfontosságú kérdésben egy olasz tudós jelentette ki az ügy komolságához mért alapos tanulmányok után, hogy egy velencei asszony haszált a 12 vagy a 13. században először zsebkendőt. Most egy francia folyóirat ezzel szemben azt konstátálja, hogy a régi görögök és perzsák is hordoztak magukkal zsebkendőket. A régi rómaiak is ismerték a zsebkendőket, sőt ennek a hasznos toilette-cikknek különféle nemét használták. A „sudarium” a veritéket törölte le a homlokról, az „orarium”-mal arcukat törölték le s diszkréten a zsebkendő tulajdonképpeni céljának is eleget tettek, a „solare” a fejét a napsugarak ellen védte, a „focale”-t pedig a nyak köré kötötte a római, ha rosszul érezte magát. A régi római asszonyoknál nagy zsebkendő pótolta a fűzőt, mert azt kötötték szorosan a derék körül. A népvándorlások idején eltűntek a zsebkendők, hogy évszázadokkal később támadjon fel ismét a divatjuk.

A kapitány rögeszméje. Bécsből egy huszárkapitány tragikus sorsának híret jelenti. A szerencsétlen katonatiszt megőrült és az volt a mániája, hogy ő a világ királya. Minap délelőtt bérkocsin hajtatott a Burgba. A mikor a kapu elé ért, kiugrott kocsijából és harsányan kiáltotta: — Kverausz!

Az őrség az első pilanatban nem tudta, mit csináljon, de rögtön tisztában volt a dologgal, a mikor a huszárkapitány tovább beszélt:

— En a világ királya vagyok, vezessetek az osztrák császár elé

Az őrség vezetője becsalta a katonai irodába a szerencsétlen elmebajost, a ki mindenáron a királyt akarta látni. Azt mondták neki, hogy ő felsége Schönbrunnban van, majd elviszik oda kocsin. Csakugyan fiakerbe ültek vele, de nem Schönbrunnba szállították, hanem a helyőrségi kórházba. Megállapították, hogy az elmebajos katonatiszt Krantil Ljubomir, a Nyiregyházán állomásozó 10. huszárezred kapitánya.

Szerkesztői üzenetek.

Polecz József urnak Rác-Töttös. 60 kr. küldeménye valamennyi közt a legelső volt. Lőrincz István urnak. Badin Hudoba András kartárs 1 koronáját vettük. Mihalko Jakab urnak, Fekete-Lehota. A tagsági díj valószínűleg az általunk ajánlott lesz. vagyis évenként 9 frt és az özvegyek és árvák alapjára 1 frt s így összesen 10 frt. Pál János urnak, Lehi pusztá. Arra nézve, hogy hány éves korig lehetnek majd a tagok fölvehetők, a közgyűlés lesz hivatva határozni. A túlságosan idősök fölvétele talán mégis kissé aggályos lenne, mert hiába, ha a gyümölcs már egyszer megérett, hamar lehull a fáról. A kívánt nyilatkozatokat megküldtük. Martinkovits János urnak Aisó-Pere. A pénz beérkezett. Köszönet!

Felelős szerkesztő és lapkiadó tulajdonos
Podhradsky Emil.

Nincs többé lábfájás!

Óvjuk lábainkat
hidegtől, nedvességtől és meghűléstől.

Sem tyukszem, sem izzadós láb,
sem bőrkeményedés, sem lábdaganat,
sem labégés.

Rövid idejű viselés után megkönnyebbül a járása annak, ki cipőjét dr. Högyes-féle, az egész világon szabadalmazott asbesttalpbélés sel látja el.

Kettősvastagságu 1 frt 20 kr. egyszerű 60 kr. homoktalp 40 kr. gyermekeknek fele.

Az asbesttalpbélés kitűnőségét legjobban bizonyítja, hogy a cs. és kir. közös hadseregnek és a m. kir. honvédségnek eddig 22.500 pár szállítottott.

Szétküldés csakis utánvétellel, vagy a pénz előleges beküldése mellett. Felvilágosítások, prospektusok és köszönetnyilvánítások ingyen.

Viszonteladóknek megfelelő árendedmény.

Általános asbestáru-gyár betéti társaság.
Budapest, VI., Sziv-utca 18.

ERDÉSZETI MAGVAK!

Magyar Fenyőmag Pergető Intézet

és erdészeti magkereskedés

FARAGÓ BÉLA, Zala-Egerszegen.

Kitüntetve diszoklevél, arany-, ezüstéremmel.

legutolján az 1898 Október havi marosvásárhelyi kiállításon dicsérő arany oklevéllel.

Ajánl mindennemű hazai és külföldi szavatolt legmagassabb csiraképességű

ERDÉSZETI MAGVAKAT,

kocsányos és kocsntalan tölgymakkot.

Árjegyzék és számos erdészeti hatóság elismerő nyilatkozatának
gyűjteménye kívánatra bérmentve küldetik.

8-8

ERDÉSZETI MAGVAK!

MEGJELENT

a

BLUM ÉS TÁRSA

udvari egyenruha szállítók

legujabb árjegy éke.

Kérjen mindenki egy példányt ezen kiváló elsőrangú czégtől, mely bérmentve lesz azonnal beküldve.

A nagyméltóságu földmivelésügyi m. kir. Ministeriumnak 1894 évi augusztus
hó 11-én kelt magas intézkedésével,

czégünk ujjal megbízott

a nagytekintetű erdőtisztek és az erdészeti altisztek egyenruha szállításával.

Tisztelettel értesítjük, hogy nálunk minden néven nevezendő egyenruházati cikkek

hivatalos uton részletfizetésre

megrendelhetők.

POLGÁRI RUHÁK

a legjobb francia és angol divat szerint készítettnek.

Vidéki megrendelések kiváló figyelemmel eszközöltetnek.

Óvakodjék mindenki oly czégektől, melyek olcsóbb ajánlattal akarják
régí vevőinket félrevezetni.

Kiváló tisztelettel

BUDAPEST, IV.

Sütő utca 2, Szervitater sarkán.

BLUM és TÁRSA

elsőrangú egyenruha készítő intézete.

Ő csász. és kir. Pensége József főherczeg udvari szállító.
Szerb kir. udvari szállító. A földm. m. kir. miniszterium szállító.

Nyomatott Stegmann János könyvnyomdájában Szászsebesen.